

Eilieraštē

ZULUMSKĪTĒ Aušrinē
(Kretinga)

Tēp jau īr

Tēp jau īr, ka pavasariou plīštont,
atskobietē natrunk vasarelē...
Tēp jau īr – kumet vasarā vīstont
rodou sopas auksēniem skareliem...

Tēp jau īr – bepalēkēs ražēinas,
rodou tīle laukās pasēšalēn...
Tēp jau īr – slaptē maliuorē žēimuos
vēsus mēškus ē pēivas nubalēn...

Tēp jau īr – vēskas sokas ēš naujē
kuožna meta – kap gīvastēis ratā.
Kāp mums gerā keliautē so saulē –
ka ton vēskon ēr juntam, ēr matuom.

Kāp īr gerā tus žuodius rēktoutē,
ēr tas eilēs kap laiškus rašītē,
ēr pavasari žēima sapnoutē,
ēr svajuotē, ēr meilēs prašītē...

Žēima Kretinguo

Kuoki poiki ta žēimuos poukštē –
sausē speigs ēr šerkšnos vasarē.
Pri tēltalē tuos pilēs bokštēs
Pastauninka plioškenas opaliē.

Nu bažninčēs laikruodē dūžiu
vēsas varnas Kretinguos kelas.
Kuožna dēina – ruoduos i mūši –
skob praeivē spierēs žingsnelēs.

Skobi i darbus – ruods, nieka naujē:
tomsēs naktīs ēr trumpas dēinas,
snēigs ar lītaus lašos – i saujē
ēr kriūžātis dar šēlta pēina....

Ēr žēnuojēms, ka esi saugos.
Ēr jotēms, ka nomūs – geriausē.
Tuoki stēpri ta žemēs trauka –
sava krašta žemēs brongiausēs.

Bet šiam svietē rēk vēskon patērtē.
Nasēzlastiek, jē daug kas mainuos.
Tīle, tīle pašnekink šērdi,
ēr tou ruoda sodiek i daina.

* * *

Jūs žēnuot,
pro longa mon kuožnadēin matuos,
kāp vuobolā – dēktē, rauduonē –
ont vuobēlēis žēima dar laikuos.

Ē tousīk pamēslējo,
kēik tuos kontrībēs rēk žemē,
augēnontē douna,
pavasarē meta solauktē.

Kēik sīluos rēk žmuogou –
kap vuobolou šaltie –
ištvertē lēkēma žvarboma?

Kēik rēk mūsa liaunā valstībē,
kad būt ana stēpri ē tvērtā.
A kas pasakītom ton truopnē?

Bet mon kuožna sīki
pru longa baveizont
i šaltē sukaustīta vuobēli,
vuobolus tus,
bakībontius ižēimē viejie,

atruoda, ka līge tēp pat ē valstībē –
rēk MŪSA,
rēk mūsa kontrībēs,
stuoruonēs,
rēk mūsa tēkiejēma,
pareiguos mūsa
nikumet anuos neaplēstē...

Pavasarē dēinas

Ka pakvimp atkalnie konvalēju žēidā,
Vo viečnos to puonē, – kāp anēi mon gražē!
Gal varda pavasarē tuo tatā vēituo
ont žemēs pergamentā saulē parašē?

Ka veizous i tus anūm žēidēlius baltus,
mon šērdēs kap ledā sauliekaituo līduos...
Ēr tuos špuokēninčēs, i medius sokeltas,
mon ruodos kap nikumet dar namatītas.

Mon vierītē nuorēs, ka pēivas tuos – švēntas,
mon nuorēs pu ožoulo seno sostuotē.
Ēr jostē, ka metams praējos apētās
galieso pavasarē varda kartuotē.

Ēr moni – kap vāka – pajiemēs už ronkas
pavasaris vedas par pērmōji lito...
Tuos dēinas – vēinintelēs, tēkras ēr brongēs –
kap vēskas, kuo žmuogos namuok išsakītē.

Atkalnie pasklēdos konvalēju smuokou,
pajimso kap plunksna žalioujēnti stēiba
ēr žuodi pu žuodē dieliuoso – kap muoko,
kap mon ožrašītē pavesaris lēipē.